

der havde med Bogvæsenet at gjøre, fordi der er temmelig god Forstaaelse mellem Folket og Regjeringen, mellem Pressen og Ministeriet, men at man maatte see ud i Fremtiden, og at man da let kunde forubsee den Mulighed, da Forholdene vilde være ganske forandrede, da Ministeriet paa Regjeringens Vegne vilde finde sig nødt til at staae stvt. imod Folkemeningen, maaffee endog imod Rigsdagen, vilde have Pressen imod sig og da. nødtes til at anvende alle de Midler, den havde, til at hæmme dens grove og for det Hele farlige Misbrug; han sagde, at i et saadant Tilfælde maatte han jo, om han da skulde være Minister, og der ikke var kommen en ny Presselov, strengt sætte Frd. af 1799 i Kraft, det vilde være hans Pligt, det vilde være nødvendigt. Nu vel! er det nu ogsaa sandt, er det sandt, at det er i saadanne farlige og bedrøvelige Dieblif, naar Folkemeningen og Pressen paa den ene Side og Regjeringen og Ministeriet paa den anden Side gaar hver sin Vej, at man kan behøve en streng Presselov, jeg mener efter al Erfaring? Nei! Jeg maa bede baade det høitærede Ministerium og det ærede Thing dog at huske, hvad der er os Alle vitterligt, at Alt, hvad den høitærede Minister nævnte, jo var Tilfældet i Begyndelsen af Aaret 1848, det var jo saaledes Tilfældet da, og Gud veed, det gamle danske Cancelli var virkelig inde i den Tankegang, at, om ikke en streng Presselov var nødvendig til Hverdagsbrug, saa var den ret egentlig nødvendig for ethvert saadant farligt Tidspunkt, der kunde komme i Fremtiden; men raadede nu det danske Cancelli til at sætte Trykkesforordningen af 1799, som de jo havde, og havde i fuld Brug, ret i Kraft, begyndte det da med efter den at sætte Professorerne Schouw og Clausen og Madvig og Magister Monrad og mange Andre under Tiltale, eller raadede det ikke tværtimod Majestæten til med eet Slag at nedbydse alle de Sager om Trykkesfrihedens Misbrug, som allerede vare, begyndte, og gjorde det ikke aabenbar ret og klogt deri, var det ikke, hvad vi maae sige har bidraget, vi kan ikke sige hvormeget, men ret klarligt bidraget til, at Omvæltningen i Begyndelsen af 1848 ikke paa nogen Maade blev en Omvæltning, og er det nu saa med de strenge Presselove i far-

lige Dieblif, saa er de jo altid ufloge, da de fremfor Alt nu til daglig Brug ville kun være en Plage til at frembringe ondt Blod ved at sætte Bogtrykkerne og Boghandlerne i en saadan Stilling, at, naar de skulle blot begaae sig og ialtsald ikke ødelægges, da maae de enten, saavidt muligt, befatte sig med fremmede Ting, eller ogsaa maae de sørge for, at de ikke gjøre Noget, som kan mishage Politet eller Justitien, de maae sørge for det, idet det er klart, at ellers kunne de, ikke blot for vitterlig Overtrædelse, men for blot Uforsigtighed, for Skjodesløshed hos deres Folk eller for en simpel Mangel paa Conduite hos sig selv, — Conduite, som man dog ikke i nogen høi Grad kan fordre hos alle Embedsmænd og derfor visse- lig ikke i Straffelovgivningingen kan fordre af alle Borgere — blive ødelagte. See saaledes troer jeg, at, medens en Trykkelov som den nærværende fra Bogvæsenets og derfor fra Folketsfrihedens og Folkeoplysningens Standpunkt er forkastelig, saaledes er den det ogsaa fra Folkelighedens, Folkeligheden, som vi dog ikke skulle glemme, thi at man vilde troste os, naar vi sige, at der da ikke bliver nogensomhelst Litteratur paa Modersmaalet, der duer noget, med, at vi kunne jo, i det Ringeste sproglig reise udenlands, kunne jo, som vi jo for det Meste have gjort, søge vor Oplysning ud af tydske Bøger, da var det det Samme som, naar man forleden Dag sagde om Folketirfen: I kunne søge Eders Frihed udenfor den. Jeg siger, at foruden alt det Forkastelige, der er ved en saadan Trykkelov fra dette Stæde, saa er det ogsaa selv fra Justitiens og fra Regjeringens Stæde, dersom ikke baade den nærmeste Erfaring og hele den verdenshistoriske Erfaring er feil, i høieste Grad uflogt, nu, i Aaret 1850, at ville sætte en saadan Trykkelov igjennem.

Danfær: Jeg skal tillade mig at gjøre det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) opmærksom paa, at den høitærede Justitsminister ikke har sagt, at han ikke kunde gaae ind paa vort Forslag, om at aflevere Skriftet samme Dag; den høitærede Justitsminister sagde derimod, at han ikke troede, at han kunde gjøre det. Jeg har nu det Håab, at den høitærede Minister